

0 autorovi

Předcházející část: Příloha B – Proces svalového testování

Životopisné a autobiografické poznámky

Dr. Hawkins je mezinárodně uznávaný duchovní učitel, autor a řečník na téma pokročilých duchovních stavů, výzkumu vědomí a realizace přítomnosti Boha coby Já.

Jeho publikovaná díla byla – stejně jako zaznamenané přednášky – velmi oceňována jako jedinečná v tom, že tento velmi pokročilý stav duchovního uvědomění nastal u člověka z vědeckého a z klinického prostředí, který později dokázal slovně vyjádřit a vysvětlit tento neobvyklý fenomén jasným a srozumitelným způsobem.

Přechod od normálního egoistického stavu k jeho úplnému odstranění Přítomností je popsán v trilogii knih: v *Moc vs. Síla* (1995), za níž získal ocenění i od Matky Terezy, v *The Eye of the I* (2001), a v *I: Reality and Subjectivity* (2003); tyto knihy byly přeloženy do všech hlavních světových jazyků. V *Truth vs. Falsehood: How to Tell the Difference* (2005), *Transcending the Levels of Consciousness* (2006), *Discovery of the Presence of God: Devotional Nonduality* (2007), a *Reality, Spirituality and Modern Man* (2008) pokračoval ve zkoumání projevů ega, jím působených omezení a způsobu, kterým je lze překročit.

Trilogii předcházela výzkum povahy vědomí a publikace v podobě disertační práce *Qualitative and Quantitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness* (1995), které vytvořily souvislost mezi zdánlivě nesourodými doménami, t.j. vědou a duchovnem. Došlo k tomu prostřednictvím významného objevu techniky, jejíž pomocí bylo prvně v lidské historii možné rozlišit pravdu od klamu.

Důležitost prvních prací byla rozpoznána a oceněna velmi příznivou a rozsáhlou recenzí v *Brain/Mind Bulletin* a na pozdějších prezentacích, jako byla mezinárodní konference na téma věda a vědomí. Mnoho prezentací bylo poskytováno řadě různých organizací, duchovních konferencí, církevních skupin, jeptišek a mnichů, celostátně i v zahraničí, včetně Oxfordského fóra v Anglii. Na Dálném východě je Dr. Hawkins uznávaným 'Učitelem cesty k osvětlení' ('Tae Ryoung Sun Kak Dosa'). Protože Dr. Hawkins zjistil, že mnoho duchovních pravd nebylo v průběhu věků pochopeno kvůli chybějícím objasněním, pořádal měsíční semináře, umožňující podrobná vysvětlení, příliš obšírná, než aby byla realizovatelná v knižní podobě. Jsou dostupné nahrávky, které končí otázkami a odpověďmi, takže k dispozici jsou i další vysvětlení.

Celkovým záměrem tohoto celoživotního díla je uvést lidskou zkušenost do souvislosti s vývojem vědomí a sjednotit porozumění mysli i duchu coby projevům vrozeného Božství, které je podstatou a trvalým zdrojem života a Existence. Toto odevzdání je vyjádřené prohlášením „*Gloria in Excelsis Deo!*“, kterým jeho publikovaná díla začínají i končí.

Stručný životopis

Dr. Hawkins praktikoval psychiatrii od roku 1952 a je celoživotním členem Americké psychiatrické asociace i mnoha dalších profesních organizací. Vystupoval v celonárodních televizních pořadech *The McNeil/Leher News Hour*, *The Barbara Walters Show*, *The Today Show*, ve vědeckých dokumentárních pořadech a mnoha dalších. Byl také hostem v televizním interview Oprah Winfrey.

Dr. Hawkins je autorem mnoha vědeckých a duchovních publikací, knih, CD, DVD a přednáškových cyklů. Spolu s nositelem Nobelovy ceny Linusem Paulingem vydal pozoruhodnou knihu *Orthomolecular Psychiatry*. Dr. Hawkins byl po mnoho let konzultantem episkopálních a katolických diecézí, řeholních řádů a dalších náboženských organizací.

Přednášková činnost Dr. Hawkinse je rozsáhlá, vystupoval na Oxfordském fóru a ve Westminsterském opatství, na univerzitách v Argentině, Notre Dame a v Michiganu, na Fordhamské a Harvardské Univerzitě. Přednášel na každoročních Landsbergových akcích na University of California Medical School v San Francisku. Byl také konzultantem zahraničních vlád v oblasti mezinárodní diplomacie a prostředníkem při řešení dlouhodobých konfliktů, které byly vážnými hrozbami pro světový mír.

Všechno, čím Dr. Hawkins přispěl lidstvu, bylo oceněno v roce 1995, kdy se stal rytířem, nositelem nejvyššího řádu sv. Jana Jeruzalémského, založeného v roce 1077.

Autobiografické poznámky

I když pravdy uváděné v této knize byly vědecky odvozené a objektivně uspořádané, byly stejně jako všechny pravdy nejprve zažity jako vlastní zkušenost. Celoživotní sled intenzivních vysokých stavů vědomí, které začaly už mládí, mě nejprve inspiroval a pak vedl k procesu subjektivního pochopení, které nakonec vzalo na sebe podobu, popsanou v řadě knih.

Ve věku tří let náhle nastalo plné uvědomování existence, neverbální, ale úplné pochopení významu 'já jsem', okamžitě následované děsivým poznáním, že 'já' nemuselo vůbec vzniknout. Byl to okamžik procitnutí ze zapomnění do vědomého uvědomování, v tu chvíli vstoupilo do existence osobní já a do mého subjektivního uvědomování pronikla dualita 'bytí' a 'nebytí'.

Paradox existence a otázka reálnosti já vyvolávala během dětství a v rané pubertě opakované znepokojení. Osobní já jako by někdy začalo samo sklouzávat zpátky do většího neosobního Já a znovu se objevil počáteční strach z neexistence – prazákladní strach z nicoty.

V roce 1939 jsem pracoval jako kolportér novin, jel jsem na bicyklu a během sedmnáctimílové cesty po venkovské oblasti ve Wisconsinu daleko od domova jsem uvízl ve sněhové bouři. Byl tmavý zimní večer, 20° pod nulou. Jízdní kolo mi podklouzlo a spadlo na led, prudký vítr rval noviny uložené v koši na řídítkách a roznášel je po zledovatělém, zasněženém poli. Z frustrace a vyčerpání mi vyhrkly slzy. Šaty mi ztuhly mrazem. Abych se chránil před větrem, prorazil jsem ledovou krustu na vysoké závěži a vyhloubil jsem si prostor, do kterého jsem zalezl. Třesavka brzy přestala, nastal příjemný pocit tepla a potom se objevil stav

hlubokého míru, který snad ani nejde popsat. Byl spojený se záplavou světla a nekonečnou láskou bez začátku a bez konce, která byla neodlišitelná od mé vlastní podstaty. Jak moje vědomí splývalo s tímto všudypřítomným, osvíceným stavem, přestával jsem si uvědomovat své fyzické tělo i okolí. Mysl ztichla; všechno myšlení ustalo. Jediné, co tu bylo či mohlo být, byla nekonečná Přítomnost, Přítomnost mimo čas a vymykající se jakémukoliv popisu.

Po tomto prožitku bezčasovosti náhle došlo k uvědomění, že mi někdo třese kolenem; pak se objevil úzkostlivý obličej mého otce. Velice neochotně a zdráhavě začalo docházet k návratu do těla a ke všemu, co s tím souvisí, ale kvůli lásce a strachu mého otce Duch znovu tělo zaktivoval. Soucítil jsem s otcem, s jeho strachem ze smrti, současně mi ale představa smrti připadala absurdní.

O této osobní zkušenosti jsem nikdy s nikým nemluvil, protože neexistoval žádný kontext, ze kterého by se dala popsat. Nebylo tehdy běžné slyšet o duchovních zkušenostech, vyjma těch, o kterých se píše v životopisech světců. Ale po této zkušenosti mi začala reálnost světa připadat jen provizorní, tradiční náboženské učení ztratilo smysl a paradoxně jsem se stal agnostikem. Ve srovnání se světlem Božství, které prozařovalo celou existenci, bůh tradičních náboženství vyzařoval opravdu omezeně; náboženství tak nahradila spiritualita.

Během druhé světové války jsem vykonával nebezpečnou vojenskou službu na minolovce a často jsem unikl smrti jen o vlasek, ale strach ze smrti se neobjevoval. Jako kdyby smrt ztratila svou autenticitu. Protože mě fascinovala složitost mysli a chtěl jsem se zabývat psychiatrií, začal jsem po válce studovat lékařskou fakultu. Můj učitel, psychoanalytik, který byl profesorem na Columbijské univerzitě, byl také agnostik; oba dva jsme měli neujasněný vztah k náboženství. Psychoanalýza se mi dařila, stejně jako kariéra, následoval úspěch.

Nezabýděl jsem se ale ve spokojeném profesním životě. Onemocněl jsem vážnou chorobou, která se stále zhoršovala a nereagovala na žádné léčení. Když mi bylo 38 let, můj život se blížil ke konci a věděl jsem, že umírám. O tělo mi nešlo, ale můj duch byl ve stavu krajní úzkosti a zoufalství. Jak se blížil můj poslední okamžik, blesklo mi myslí „Co když Bůh existuje?“ A tak jsem zvolal v modlitbě: „Jestli existuje Bůh, prosím ho, aby mi teď hned pomohl.“ Odevzdal jsem se Bohu, ať je jakýkoliv, a upadl jsem do bezvědomí. Když jsem se probudil, vnímala se tak nesmírná transformace, že jsem oněměl úžasem.

Osoba, kterou jsem předtím byl, už neexistovala. Nebylo tu už žádné osobní já nebo ego, jen nekonečná Přítomnost tak neomezené moci, že kromě ní nic jiného neexistovalo. Tato Přítomnost nahradila to, co bývalo 'mnou', a tělo i jeho aktivity byly řízené výhradně nekonečnou Vůlí této Přítomnosti. Svět byl prozařován jasností nekonečné Jednoty, která vyjadřovala Sebe Samu v podobě všech věcí a odhalovala tak svou nekonečnou krásu a dokonalost.

Jak život pokračoval, tichost přetrvávala. Nebyla tu žádná osobní vůle; fyzické tělo fungovalo dál pod vedením nekonečně mocné, ale nanejvýš tiché Vůle Přítomnosti. V tomto stavu nebylo o čem přemýšlet. Všechno pravdivé bylo evidentní a žádná konceptualizace nebyla nutná, dokonce ani možná. Současně se zdálo, že

nervový systém je extrémně přetížený, jako by na něj doléhala mnohem víc energie, než pro jakou byla jeho síť naprogramovaná.

Fungovat efektivně ve světě nebylo možné. Všechny běžné motivace zmizely současně se strachem a úzkostí. Nebylo oč usilovat, protože všechno bylo dokonalé. Sláva, úspěch a peníze byly naprosto bezvýznamné. Přátelé mě vyzývali, abych uvažoval pragmaticky a vrátil se ke své klinické praxi, ale neměl jsem k tomu vůbec žádnou běžnou motivaci.

Bylo teď možné vnímat skutečnost, která se nachází za osobnostmi: příčinou emocionálního onemocnění lidí je přesvědčení, že jsou svou osobností. A tak znovu začala klinická praxe, jakoby sama od sebe, a nakonec se nesmírně rozrostla. Lidé přicházeli z celých Spojených států. Praxe zahrnovala dva tisíce ambulantních pacientů, bylo zapotřebí víc než padesát terapeutů a dalších zaměstnanců, dvacet pět kanceláří, výzkumné a elektroencefalografické laboratoře. Ročně přibývalo tisíc nových pacientů. Navíc, jak už bylo řečeno, jsem vystupoval v rozhlasových a televizních pořadech. V roce 1973 byl klinický výzkum dokumentován tradiční formou v knize *Orthomolekulární psychiatrie*. Tato práce předstihla dobu o deset let a vyvolala poměrně značný rozruch.

Celkový stav nervové soustavy se pomalu zlepšoval a pak se objevil další jev. Příjemná, lahodná energie neustále proudila vzhůru po páteři a do mozku, kde vytvářela intenzivní pocit neustálého potěšení. Všechno v životě se dělo synchronně, vyvíjelo se to naprosto harmonicky; zázračné se dělo zcela běžně. Zdrojem toho, co by byl svět nazývat zázraky, byla Přítomnost, nikoli osobní já. To, co zůstalo z osobního 'já' bylo pouhým svědkem těchto jevů. O tom, co se bude dít, rozhodovalo větší 'Já', hlubší než mé bývalé já nebo jeho myšlenky.

Během celé historie popisovali tento stav i jiní a to mě vedlo ke zkoumání duchovních nauk, včetně toho, co učil Buddha, osvícení mudrcové, Huang Po a pozdější učitelé jako Ramana Mahariši a Nisargadatta Maharadž. Tak jsem si ověřil, že tyto zkušenosti nejsou ojedinělé. *Bhagavad Gíta* teď začala dávat dokonalý smysl. O stejné duchovní extázi občas mluvil také Šrí Rámakrišna a křesťanští světci.

Všichni a všechno na světě vyzařovalo a bylo to neobyčejně krásné. Všechny živé bytosti začaly zářit a tuto zář projevovaly v tichosti a jasu. Bylo zřejmé, že celé lidstvo je ve skutečnosti motivováno vnitřní láskou, ale prostě si to neuvědomuje; životy většiny lidí probíhají jako životy spáčů, kteří se neprobudili k uvědomění si toho, čím ve skutečnosti jsou. Lidé kolem mě vypadali, jako kdyby spali, a byli neuvěřitelně krásní. Bylo to jako být do každého zamilovaný.

Bylo nutné zrušit obvyklou hodinovou meditaci ráno a další před večeří, protože pocit blaženosti by zesílil do té míry, že by nebylo možné normálně pracovat. Byla to zkušenost podobná té, kterou jsem jako chlapec zažil ve sněhové závěži, a bylo stále obtížnější tento stav opustit a vrátit se do světa. Neuvěřitelná krása všech věcí zářila v jejich naprosté dokonalosti a tam, kde svět pozoroval ošklivost, byla jen nadčasová krása. Tato duchovní láska pronikala veškerým vnímáním, zmizela oddělenost i všechny hranice mezi tady a tam nebo mezi tehdy a teď.

Během let strávených ve vnitřním tichu síla Přítomnosti vzrůstala. Život už nebyl osobní; osobní vůle už neexistovala. Osobní 'já' se stalo nástrojem nekonečné Přítomnosti, jednalo podle Její vůle. Ve vyzařování této Přítomnosti lidé pociťovali neobvyklý klid. Hledající hledali odpovědi, ale nebyl tu už žádný takový jedinec jako David; ve skutečnosti vyciřovali odpovědi od vlastního Já, které se nelišilo od mého. Z očí každého člověka vyzařovalo totéž Já.

Děly se zázraky, které se vymykaly běžnému chápání. Zmizelo mnoho chronických nemocí, kterými jsem trpěl po celá léta, spontánně se vrátil dobrý zrak a už nebylo nutné celoživotně nosit bifokální brýle.

Občas se objevila dokonale blažená energie, nekonečná Láska, která náhle začala vyzařovat ze srdce směrem k místu nějaké pohromy. Jednou při jízdě na dálnici začala z hrudníku vyzařovat tato intenzivní energie. Když auto dojelo do zatáčky, bylo vidět, že tam došlo k autonehodě; kola převráceného auta se stále ještě točila. Energie pronikala s velkou intenzitou do cestujících v havarovaném voze a pak sama od sebe ustala. Jindy, když jsem se procházel po ulicích v cizím městě, počala energie proudit do bloku domů přede mnou a dorazila do prostoru, kde začínal boj mezi gangy. Bojovníci ustoupili, začali se smát, a energie opět ustala.

Hluboké změny ve vnímání nastaly bez varování, za nepravděpodobných okolností. Když jsem sám večeřel v restauraci u Rothmana na Long Islandu, Přítomnost náhle zintenzívněla, až nakonec každá věc a každý člověk, který se v běžném vnímání jevil jako samostatně existující, se rozplynul v nadčasovém univerzu a jednotě. V nehybné Tichosti bylo zřejmé, že neexistují žádné 'události' nebo 'věci', nic, co by se 'dělo', protože minulost, přítomnost i budoucnost jsou pouhými artefakty vnímání, stejně jako iluze odděleného 'já', které se rodí a umírá. Když se omezené, klamné já rozplynulo ve vesmírném Já, ve svém skutečném zdroji, došlo k nevýslovnému pocitu návratu domů, do stavu absolutního klidu a úlevy od veškerého utrpení. Příčinou všeho utrpení je jen iluze individuality. Když člověk rozpozná, že je vesmírem, že je celistvý a totožný s tím, co je Vším, co je věčné a bez konce, pak žádné další utrpení není možné.

Pacienti přicházeli ze všech zemí světa a někteří byli těmi nejbeznadějnějšími z beznadějných. Groteskní a svíjející se, zabalení v mokrých prostěradlech při přepravě ze vzdálených nemocnic, přicházeli v naději na vyléčení z pokročilých psychóz a z vážných, neléčitelných psychických poruch. Někteří byli katatoničtí; mnozí nepromluvili po celá léta. Ale v každém pacientovi byla pod zmrzačeným vzhledem vidět zářivá podstata lásky a krásy; možná byla tak skrytá běžnému vidění, že v tomto světě se nenašel nikdo, kdo by je miloval.

Jednoho dne přivezli do nemocnice katatonicky ztuhlou, němou ženu ve svěrací kazajce. Měla závažné neurologické poruchy a nemohla stát. Svíjela se v křečích na podlaze a obracela oči v sloup. Vlasy měla rozcuchané; strhávala ze sebe všechno oblečení a vydávala jen hrdelní skřeky. Její rodina byla poměrně bohatá, takže během let ji vyšetřilo mnoho lékařů a známých odborníků z celého světa. Vyzkoušeli na ní veškeré možné léčebné postupy, nakonec to vzdali a konstatovali, že je nevléčitelná.

Objevila se krátká, neverbální otázka: „Co chceš, abych s ní udělal, Bože?“ Pak se objevilo pochopení, že potřebuje jen být milována, že to je všechno. Její vnitřní já vyzařovalo jejíma očima a Já se spojilo s touto milující podstatou. V tom okamžiku se uzdravila vlastním rozpoznáním, kým skutečně je; na tom, co se dělo s její myslí nebo s tělem, už jí nezáleželo.

Totéž se v podstatě stalo s nespočty pacienty. Z hlediska světa se někteří uzdravili a někteří ne, ale jestli došlo ke klinickému vyléčení, nebylo už pro pacienty podstatné. Jejich vnitřní muka skončila. Protože se cítili milovaní a pociťovali vnitřní mír, jejich bolest ustala. To je možné vysvětlit jen tím, že milost Přítomnosti zasadila realitu každého pacienta do nového kontextu a on prožíval uzdravení na úrovni, která přesahovala svět a jeho jevy. Prostupoval nás vnitřní mír Bytí mimo čas a osobní identitu.

Bylo zřejmé, že všechno utrpení a bolest vzniká výhradně z ega, ne z Boha. Tato pravda se tiše předávala myslím pacientů. V jiném katatonickém pacientovi, který po mnoho let nepromluvil, existoval jistý mentální blok. Řekl jsem mu mentálně: „Obviňujete Boha za to, co vám vaše ego udělalo.“ V tu chvíli vyskočil z podlahy a začal mluvit, což naprosto šokovalo sestru, která byla svědkyní incidentu.

Práce byla čím dál náročnější a nakonec zcela nezvladatelná. Pacienty jsme zapisovali na pořadník a museli čekat, až se uvolní lůžko, třebaže nemocnice pro ně vybudovala zvláštní oddělení. Vznikala nesmírná frustrace z toho, že lidské utrpení bylo možné řešit vždy jen u jednoho pacienta. Bylo to jako pokusy vyprazdňovat malým šálkem oceán. Připadalo mi, že musí existovat nějaký jiný způsob, jak řešit příčiny obecného neklidu, nekonečné turbulence duchovního stresu a lidského utrpení.

To vedlo ke studiu fyziologických reakcí (svalovému testování) různých podnětů, které mělo za následek ohromující zjištění. Jednalo se o „červí díru“ mezi dvěma světy – mezi světem fyzickým a světem mysli a ducha – o rozhraní mezi dimenzemi. Ve světě plném spáčů, kteří ztratili kontakt se svým zdrojem, existuje pro obnovu spojení prostředek, který umožňuje všem názorně ukázat toto ztracené spojení s vyšší realitou. To vedlo k testování každého tématu, myšlenky i koncepce, které mohly v mysli vzniknout. Tato činnost byla podporovaná mými studenty i asistenty. Pak došlo k hlavnímu objevu: zatímco všechny předměty reagovaly slabě na negativní podněty, jako jsou zářivky, pesticidy a umělá sladidla, u studentů duchovních disciplín, jejichž úrovně uvědomování byly pokročilé, nedocházelo k oslabení, které nastává u běžných lidí. V jejich vědomí se něco důležitého a rozhodujícího změnilo. Zřejmě k tomu došlo, když si uvědomili, že nejsou vydáni na milost světu, že jsou ovlivňováni jen tím, čemu uvěřila jejich mysl. Možná, že by se samotný proces pokroku směrem k osvícení mohl projevat jako zvyšování schopnosti člověka odolávat výkyvům existence, včetně nemocí.

Pravé Já má schopnost měnit věci ve světě prostřednictvím pouhé představy. Láska změní svět pokaždé, když nahradí nelásku. Zaměřením této moci lásky na zcela konkrétní záležitosti by se celý systém civilizace mohl nesmírně změnit. Kdykoliv k tomu došlo, historie se začala ubírat novými směry.

Ukázalo se, že tyto rozhodující vhledy je možné nejen sdělovat celému světu, ale že je možné je také viditelně a nezvratně dokázat. Zdálo se, že velká tragédie lidského života odjakživa pocházela ze snadnosti, s jakou je možné oklamat lidskou psychiku; konflikty a nesváry byly nevyhnutelným důsledkem neschopnosti lidstva rozlišit lež od pravdy. Tady ale existovalo řešení tohoto základního dilematu, možnost uvádět základní vlastnosti vědomí samého do odpovídajícího kontextu a docházet tak k vysvětlení toho, co by jinak zůstávalo pouhou dedukcí.

Bylo na čase opustit život v New Yorku, bydlení i dům na Long Islandu kvůli něčemu, co bylo důležitější. Bylo nutné zdokonalit sebe sama coby nástroj, a tak nezbývalo než opustit tento svět i všechno v něm a místo toho začít žít samotářsky v malém městečku, kde následujících sedm let probíhalo v meditacích a studiu.

Samy od sebe se vracely stavy nesmírné blaženosti a nakonec bylo zřejmé, že je nutné naučit se žít v Boží Přítomnosti a přitom dál fungovat ve světě. Mysl ztratila přehled o tom, co se celkově ve světě událo. Aby bylo možné dál se zabývat výzkumem a psaním, bylo třeba ukončit veškerou duchovní praxi a zaměřit se na svět forem. Čtení novin a sledování televize pomohlo zjistit, kdo je kdo, zorientovat se v hlavním světovém dění a v povaze současného sociálního dialogu.

Výjimečné subjektivní zkušenosti pravdy jsou doménou mystika, který ovlivňuje celé lidstvo vysíláním duchovní energie do kolektivního vědomí; s výjimkou dalších duchovních hledačů nejsou většině lidstva srozumitelné a mají proto omezený význam. To vedlo ke snaze být obyčejný, protože právě obyčejnost sama o sobě je výrazem Božství; pravdu o vlastním skutečném já možné objevit prostřednictvím každodenního života. Všechno, co je nutné, je žít pozorně a s laskavostí. To ostatní se v pravou chvíli objeví samo. Bůh a obyčejná každodennost nejsou od sebe odděleny.

A tak po dlouhém, cyklickém putování ducha nastal návrat k nejdůležitější činnosti, ke snaze alespoň o trochu hlouběji vnášet Přítomnost do chápání u mých spolubytostí, nakolik je to jen možné.

Přítomnost je tichá a vyjadřuje stav klidu, který je prostorností, v níž a díky které to všechno je a má svou existenci i prožívání. Je nekonečně jemná a přesto je jako skála. S ní mizí veškerý strach. Duchovní radost se objevuje na pokojné úrovni nevysvětlitelné extáze. Díky této zkušenosti zmizí vnímání času, neexistují žádné starosti nebo lítost, bolest ani očekávání; zdroj vnitřní pohody je nekonečný a všudypřítomný, bez začátku a bez konce. Nevzniká žádný pocit ztráty, smutek ani touha. Není třeba nic udělat; všechno už je dokonalé a úplné.

Když se čas zastaví, všechny problémy zmizí; jsou pouhými výtvary úhlu pohledu, z něhož dochází ke vnímání. Když zavládne Přítomnost, neexistuje už žádná sebeidentifikace s tělem a s myslí. Jak se tichost mysli prohlubuje, zmizí i myšlenka „já jsem“ a čisté Vědomí září odhalením, čím člověk je, byl a vždycky bude, za všemi světy i vesmíry, za časem, a proto bez počátku a bez konce.

Lidé jsou zvědaví, ptají se: „Jak je možné dosáhnout takový vysoký stav vědomí?“, ale jen málokdo je ochotný tyto kroky následovat, protože jsou tak jednoduché.

- Na prvním místě tu byla obrovská touha dosáhnout tak vysoký stav vědomí.
- S tím šla disciplína účinkovat v životě s neoblomným a stále přítomným odpouštěním a láskyplností, nedovolující žádnou výjimku.
- Ke všemu je potřeba se chovat s porozuměním, včetně sebe a vlastních myšlenek.
- Dále to byla ochota v každém okamžiku zanechat všechny ostatní touhy a vzdát se své vlastní vůle.
- Při tom, jak se každá myšlenka, pocit, touha a skutek odevzdávali Bohu, mysl postupně utichala.
- Postupně utichly slova, věty, odstavce, později celé události a nakonec idee a koncepty.
- Když se člověk vzdá přání vlastnit tyto myšlenky, tak se přestanou rozvíjet do detailů a začnou se rozpadávat v průběhu jejich vytváření.
- Nakonec bylo možné vzdát se energie provázející samotný proces myšlení a to před tím, než se vůbec myšlenka začala vytvářet.
- Tato činnost soustavného a nepřetržitého soustředění se, nedovolující ani jediný okamžik rozptýlení od meditace, pokračovala v průběhu vykonávání běžných, každodenních aktivit.

Na první pohled to vypadalo velmi obtížně, ale během doby se to začalo dít běžně, automaticky, vyžadovalo to stále méně a méně úsilí a nakonec to bylo docela snadné. Je to proces podobný odpoutání rakety od Země. Zpočátku je k opouštění gravitačního pole Země zapotřebí obrovská síla, postupně menší a menší, a nakonec se raketa pohybuje v prostoru jen vlastní kinetickou energií.

Náhle, bez varování došlo k posunu v uvědomování a byla tu Přítomnost, nezpochybnitelná a všeobjímající. Když já zanikalo, nastalo několik okamžiků strachu a pak nastala úplnost Přítomnosti, což vyvolalo záblesk úžasu. Tento průlom byl velkolepý, silnější než cokoli předtím. Nedalo se to srovnat s žádnou obvyklou zkušeností. Hluboký šok zmírnila láska, kterou se projevuje Přítomnost. Bez podpory a ochrany této lásky by člověk nepřežil.

Následoval okamžik hrůzy, protože ego lpělo na své existenci, obávalo se, že nastane nicota. Když ego zaniklo, bylo tu namísto toho jen Jáství, všezahrnující Jsoucnost, Celistvost, v níž se všechno poznává a je evidentní dokonalost projevení samotné podstaty Bytí. S nedualitou nastalo uvědomění, že jedinec je vším, co kdy bylo nebo může být. Je celistvý a úplný, přesahující všechny identity, příslušnost k jakémukoliv pohlaví i samo lidství. Člověk se už nikdy nemusí bát utrpení a smrti.

Co se děje lidskému tělu, je z tohoto hlediska nepodstatné. V určitých úrovních duchovního uvědomování se tělesná onemocnění vyléčí nebo spontánně zmizí. Ale v absolutním stavu jsou takové úvahy irelevantní. Tělo se bude ubírat svým předurčeným směrem a pak se vrátí, odkud přišlo. Je to naprosto nepodstatné; člověka se to nijak nedotýká. Tělo se jeví jako 'to', jako objekt, jakým je

nábytek v místnosti, nevnímá se jako 'já'. Lidé stále oslovují tělo, jako by se jednalo o individuální 'ty', může to působit až komicky, neexistuje ale žádný způsob, jak nevědomému tento stav vědomí objasnit. Nejlepší je prostě pokračovat ve své službě a umožnit Prozřetelnosti, aby změny v sociální oblasti řešila sama. Nicméně když člověk dosáhne blaženosti, je velmi obtížné skrývat tento stav intenzivní extáze. Svět tím může být ohromený a lidé mohou přicházet ze všech stran, aby se mohli na tomto vyzařování podílet. Může to přitahovat duchovní hledače i jiné zájemce, protože ti, kteří hledají zázraky, mohou být velmi nemocní. Člověk může působit jako magnet a může se pro ně stát zdrojem štěstí. Obvykle na tomto stupni existuje touha sdílet tento stav s ostatními a využívat ho ve prospěch všech.

Extáze s tímto stavem spojená není zpočátku úplně stabilní; existují i okamžiky velkého utrpení. Nejintenzivněji se objevují, když tento stav kolísá a najednou bez zjevného důvodu zmizí. Nastanou pak období intenzivního zoufalství a strachu, že Přítomnost zmizela. Tyto pády způsobují, že cesta je obtížná, a jejich překonávání vyžaduje velkou vůli. Nakonec je zřejmé, že je třeba překročit tuto úroveň, nebo neustále trpět trýznivým 'vypadáním z milosti'. Nádhera extáze se pak musí odevzdat, protože došlo k náročnému úkolu překročit dualitu, všechny protiklady i jejich konfliktní přitažlivost. Jedna věc je šťastně se vzdávat železných řetězů ega, něco zcela jiného je ale opustit zlaté řetězy extatické radosti. Je to pocit, jako by se člověk vzdával Boha, a vyvstane nová úroveň strachu, nikdy předtím netušená. Je to krajní hrůza absolutní samoty.

Pro ego byl strach z nebytí nesmírně skličující a opakovaně se od toho odtahovalo, jakmile se zdálo, že se blíží. Smysl utrpení a temné noci duše pak začal být zjevný. Je to tak nesnesitelné, že jejich intenzivní bolest si vynucuje extrémní úsilí, nezbytné k jejich překonání. Když se kolísání mezi nebem a peklem stává nesnesitelným, musí se odevzdat i samotná touha po existenci. Teprve když se to stane, může se člověk nakonec posunout za dualitu 'Celistvost oproti nicotě, existence versus neexistence'. Toto vyvrcholení vnitřní práce je tou nejobtížnější fází, konečným momentem zlomu, kdy si člověk plně uvědomí, že iluzornost existence, kterou překračuje, je nevratná. Z tohoto stupně už není možný návrat a právě hrozba nevratnosti způsobuje, že tato poslední překážka se jeví jako nejobávanější rozhodnutí ze všech.

Ve skutečnosti se ale v této závěrečné apokalypse osobního já rozpouští v Univerzálním Božství sama zbývající dualita existence versus neexistence – sama identita jako taková – a nezbývá žádné individuální vědomí, které by se mohlo rozhodovat. Tento poslední krok pak udělá Bůh sám.

David R. Hawkins